

lig. Der bliver ellers et altfor stort Spring mellem Tjenstdygtige og Ikketjenstdygtige, og at anvende vaabendygtigt Mandskab til Hestevartere, Sundhedstropper og andre Bestillinger, som meget godt kunne lade sig udføre af ikkevaabendygtigt Mandskab, troer jeg ikke er rigtigt. Jeg mener derfor, at vi bestemt maae holde paa at gennemføre det nævnte Forslag, for ikke at gøre Springet altfor stort og Forholdet mellem Frie og Ikke-Frie altfor ulige. Det er dette Forhold, jeg vil søge at udjevne saa meget som muligt, for derimod at afstorte Tjenestetiden, saameget det lader sig gennemføre ved de Bestemmelser, vi nærmere komme til at vedtage.

Ordføreren: Debatten har hidtil i Særdeleshed dreiet sig om to Forslag, af hvilke jeg først skal tillade mig at udtale mig om det, der berører Stilling og Vilkaarsbnytning, tilligemed det, som staaer i en vis Forbindelse dermed, nemlig angaaende Militairarbejderne. De fleste af de ærede Talere, som have beklæstiget sig med dette Spørgsmaal, have fornemmelig lagt stor Vægt paa Vigtigheden af at gennemføre Lighedsprincippet, og dette er et Hensyn, som jeg paa ingen Maade vil sætte laot; tværtimod er det et Princip, som vi Alle maae gøre vor bedste Blid for saavidt muligt at hylde, men jeg troer dog, at vi derved maae tage visse praktiske Hensyn, som kunne være af væsentlig Betydning. Hvorfor hylde vi Lighedsprincippet? Det er dog ikke alene for at tilfredsstille en vis indre Jølelse, men tillige for derigennem at opnaae visse bestemte Fordele i vort Statsliv, og naar vi i denne Sag drøfte og indbrage Lighedsprincippet, er det væsentligt, fordi vi gennem en forstandig Anvendelse deraf vente at opnaae visse bestemte Fordele for vor Hær. Gjøre vi ikke det, eller har det andre store Ulemper ved sig, bliver det dog altid et Spørgsmaal, om det i det enkelte Tilfælde har den store Vigtighed, at vi derfor skalde opoffre noget Andet. Dette finder Anvendelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Stilling og Vilkaarsbnytning. Det er ikke alene for at hylde Lighedsprincippet, og ikke engang væsentlig derfor, at vi foreslaae at afstafte Stilling og Vilkaarsbnytning, men det er, fordi vi have den Overbeviisning, at de ere skadelige for Hæren, og dette er let at forstaae.

Naar nemlig et vist Antal af de Udførene derigennem kan frigjøre sig for Tjenesten, vil dette selvfølgelig fornemmelig kunne gøres af dem, som have saadanne Formuesvilkaar, at de ere istand dertil, men disse unge Mænd have i Reglen ogsaa havt den Fordeel gennem deres bedre Formuesvilkaar, at de have været istand til at staffe sig en bedre Uddannelse og Udvikling af deres aandelige Evner, at staffe sig Kundskaber og Færdigheder, som de mindre heldigt stillede Medborgere ikke have været istand til at staffe sig. Naar vi altsaa give disse Mennesker Frihed til at frigjøre sig gennem Stilling, berøve vi Hæren den Kraft, som ligger i, at de Mænd, der have faaet den største Udvikling af deres aandelige Evner, indtræde i den, og derfor er det, at Hæren svækkes saa stærkt ved, at man tillader Stilling og Vilkaarsbnytning. Gaae vi nu over til at undersøge det samme Spørgsmaal med Hensyn til Militairarbejderne, stiller Sagen sig rigtignok ikke lidet anderledes. Hvad selve Lighedsprincippet i og for sig angaaer, vil det let sees, at det i alt Fald kun i en meget indskrænket Grad skeer Fyldest gennem det Forslag, her foreligger. Deels bliver der alligevel en heel Deel frie, nemlig alle de, der erklæres for udygtige, hvad jeg dog vil betragte som en Selvfølge, men dernæst gaaer Forslaget ud paa aarlig at uddanne mellem 5 og 600 af Militairarbejdernes Klasse, medens det hele Antal af denne Klasse er omtrent 2,800. De Herrer ville altsaa see, at det omtrent kun er $\frac{1}{5}$ af samtlige Militairarbejdere, som ifølge dette Forslag ville blive indkaldte og uddannede, hvorimod de $\frac{4}{5}$ ville blive hjemme og altsaa blive frie for Indkaldelse i Fredstid, ja efter al Sandsynlighed efter kort Tids Forløb være fuldkomment sikke paa heller ikke at blive indkaldte i Krigstid. De Herrer ville selvfølgelig gennem deres Forslag kun efter en meget indskrænket Maalestok opnaae at fyldestgjøre deres Trang til Lighed, men det Samme vil gjælde med Hensyn til Vansteligheberne ved Sessionen, thi det vil dog være en overordentlig stor Præmie at blive Militairarbejder fremfor at komme til Linien, og altsaa vil den samme Fristelse, om end i noget formindstet Grad, her være tilstede. Med Hensyn til dette sidste Spørgsmaal vil